

Beslutning. Nu er Spørgsmaalet, om man skal gjøre det ved denne Lov eller, hvad jeg ogsaa kunde tænke mig, oppebie en almindelig Lov i saa Henseende; men ligeoverfor den Modstand, som der reises fra Ministeriets Side, er jeg tilbøielig til at gjøre Mit, for at det kan skee allerede ved denne Lov, idet upaatvivlelig den nødvendige Consequents deraf vil være, enten at en aldeles almindelig Lov om dette Punkt, eller dog særlige Love for de forskjellige Communer maae følge efter. Jeg er altsaa, hvad dette meget vigtige Punkt angaaer, af en anden Anskuelse end Lovudkastet.

Jeg skal dernæst tillade mig, at berøre det temmelig vigtige Princip, som ligger i § 7, hvor der er Tale om de Tab, som kunne fradrages i Indtægten, nemlig Tab ved Agerbrug, Handel, Industri o. s. v. Ogsaa i saa Henseende havde det Udvalg, som var nedsat i 1864, en anden Anskuelse, og jeg kan ikke nægte, at jeg anseer denne for at være den ene rette. Naar man nemlig forfølger den Tanke, som ligger i Lovforslaget, at det overhovedet er tilladt at fradrage Tab fra Indtægten, saa kan jeg virkelig ikke indsee, at der er noget Uretfærdigt i at drage en Grændse, som absolut maa blive aldeles vilkaarlig. Naar man siger, at det er tilladt at fradrage Tab f. Ex. ved Handel, saa er det dog aabenbart, at en Kjøbmand, der maa realisere en Varebeholdning til en billigere Pris end den, for hvilken han har kjøbt den, maa være berettiget til at fradrage det Tab, han saaledes lider, og gaae vi et Skridt videre, saa antager jeg ogsaa — thi uden dette vil det Hele være urimeligt —, at den Kjøbmand, som lider Tab ved en Fallit, maa være berettiget til at fradrage dette i sin Indtægt; men komme vi først saa vidt, seer jeg ikke Andet, end at en Mand, som ikke er Kjøbmand, men som har laant den, der gaaer fallit, Penge, maaskee paa en Prioritet eller maaskee paa anden Maade, ogsaa bør have Lov til at fradrage det Tab, han lider, ja, lad os sige ved samme Fallit, som Kjøbmanden lider sit Tab ved. Jeg troer derfor ikke, at det er muligt at drage en Grændse, uden at den bliver aldeles vilkaarlig, og jeg anseer det derfor ogsaa for urigtigt at forsøge paa at drage den. Jeg kan heller ikke forstaae, at der er nogen særlig Opfordring

bertil, saameget mindre, som det dog er aabenbart, at de Tab, som der efter min Opfattelse kan blive Tale om endnu at tage med, kun ere af ringe Betydning ligeoverfor hele Skattebeløbet, sammenlignede med dem, som Lovudkastet allerede giver Tillæbelse til at fradrage. Altsaa ogsaa i dette Punkt kan jeg ikke Andet end være uenig med Lovudkastet.

Den tredie Grundsætning, som jeg skal tillade mig at berøre, er den, som indeholdes i § 10. Det er Scalaen; den er allerede bleven omtalt af den sidste ærede Tale, som begyndte med, at Indkomstskatten i Principet saa sa overordentlig tiltalende ud, men at den i sin Udførelse drog mangfoldige Uretfærdigheder med sig. Jeg maa tilstaae, at naar denne Betragtning tages paa en vis Maade, kan jeg tiltræde den, fordi jeg nemlig ikke kjender en eneste Skat, som ikke i sin praktiske Udførelse — naar den tænkes som eneste Skat — vil ramme uretfærdigt. Hvilken som helst Skat, man vil nævne, maa, som det er let at paavise, i mangfoldige Tilfælde ramme uretfærdigt; dette vil absolut ogsaa blive Tilfældet ved en Indkomstbeslutning, men Spørgsmaalet er jo netop derfor egentlig det, om man ikke til en vis Grad kan raade Bod paa Manglerne ved den foreliggende Stattegrundbold, til en vis Grad komme til at træffe Skattevnen nøjagtigere, end man tidligere har gjort. Og da maa jeg tilstaae, at jeg ikke i mindste Maade har tilegnet mig nogen anden Anskuelse end den, jeg allerede flere Gange har forsøgt i dette Thing, og som jeg ganske sikkert ogsaa skal være rede til at forsøge igjen, og at jeg derfor i ethvert Tilfælde, hvis Forslag, som tilfredsstillende min Opfattelse, ikke paa anden Maade skulde komme frem, til anden Behandling vil stille Forslag til denne Lov af en lignende Natur som dem, jeg tidligere ved lignende Love har stillet. Jeg finder ikke Anledning til nu at indlade mig dybt paa at afhandele dette Spørgsmaal, da jeg jo allerede tidligere har udtalt mig temmelig vidtløftig i saa Henseende, og da jeg jo tør forudsætte, at naar et saadant Forslag fremkommer til anden Behandling, vil det, idetmindste efter tidligere Erfaringer, møde en saadan Modstand fra forskjellige Sider, at der vil være Anledning uof